

ע ליוזה בארץ-הפלואות שתתה מן הבקבוק הקטן, והתכווצה. היא ירדה לגודל של 25 סנטימטרים. לאחר מכן אכלה את העוגה, וגדלה עד לגובה של שלושה מטרים. אחר כך ניפנפה במניפה, ושוב הפכה זעירה. כימעט וטבעה בדמעותיה. אחר כך שתתה מבקבוק אחר, וראשה הלם בתיקרה. אז אכלה מן העוגיות הקטנות והתגדמה. **אבל היא לא ידעה איך לחזור לגודלה הנורמלי.**

ד ומני שיהם * * * צה"ל דומה קצת לבעייתה של עלייה. **אנו מסתכלים בצה"ל דרך ה"משקפת" והנה הוא אדיז אדיר. אחרינו אנחנו הופכים את המשקפת, מסתכלים בצה"ל מן הצד השני והנה הוא שרק.**

יום אחד עורכים לצה"ל אורגיה של עבודת-אלילים. מוציאים בסיטונות אלבום מים דוחים, ממלאים את העיתונים במאמרי-חנפיה על אל"מ פלוני ותאל"מ אלמוני, עד שעצם איזכור שם צה"ל מעורר קבס. למחרת היום עורכים אותם אנשים את האורגיה ההפוכה, מתעשרי-האלבומים מת-הרים ביניהם באנטי-מיליטריזם אופנתי, והמקום שהיה מוקדש למאמרי החנופה לאלופים מוקדש עתה באותם העיתונים למאמרי השמצה על אותם האלופים. **על שני צדדיה, ולהביט בצה"ל ובאודויו בעין בלתי-מזויינת.**

הבה ונתעלם מן האורגיה ומן האורגיה-הנגדית, וננסה לברר לעצמנו מחדש מה יחסנו לצה"ל.

ד כמה קשה * * * לקבוע במשותף יחס כזה, מוכיח הפולמוס שתגדול בשבר עות האחרונים מעל עמודי שבועון זה בין שניים מידידי — אלי תבור ואלכס מסיס. שניהם שייכים למחנה-השלום — האחד כראש מערכת העולם הזה, השני כתב-הוועדה המרכזת של תנועת העולם הזה — כוח חדש. שניהם חיים במציאות הישראלית. שניהם היו חיילי צה"ל, ובכל זאת, הגיעו למסקנות שונות מאד על המצב

תיע את אויבי השלום כמרחב, ולהכתיח את התעמקות יסודות השלום — עד אשר תיווצר מציאת-שלום מוצקה, שתאפשר פירוק הדרגתי של הצבאות והחיי מוש, תוך הסדר ואימון הדרוי.

ב ינתיים אין כוחות-השלום שולטים בישראל, ולא הם המכוונים את מדיניות ממשלתה. זו נקבעת על-ידי שוחררי

משת ובאה, לשנות בעוד מועד את מדיניות הממשלה. להסביר לציבור שהבחירה היא בין שלום ובין סיפוח שטחים, להשיג הכרעה דמוקרטית נגד גולדה, דיין ושות'. אם ניכשל במשימה זו, לא נוכל להחזיק את ידינו ולומר: אנחנו לא שפכנו את הדם הזה. תרדוף אותנו השאלה: האם עשינו דיי? האם עשינו את הכל? או שמא ביובזנו חלק מכותנו הדל במריבות אישיות וטכנוגיות ובקטטות כיתתיות?

בר-לב ודדו: יותר טוב מידישע מאמע

הסיפוח, המובילים בעין פקוחה לקראת מלחמה חדשה. הם מאמינים כי שארית אלשייך (היא „אופירה“ המסופחת) חשור

אך אם תפרוץ המלחמה, על אפנו ועל חמתנו, הרף מאמצינו ואזהרותינו — נצטרך שוב לסמוך

הלאומנים הם החריגים. לפחות — בינתיים. יסודות צה"ל הונחו בפלמ"ח ובחי"ש, בקיבוצי ההתיישבות העובדת של שנות ה'40 — והדבר הטביע על צה"ל חותם שלא נמחק עד היום, למרות כל ההשפעות הזרות מבחוץ. מי שפיקפק בכך, באה אותה יצירה קלאסית, שיח לוחמים, והרגיעה אותו. לפחות — זמנית.

לא קל להסביר זאת בקמפוסים בארצות-הברית, שתושביהם רגילים לצבא אחר ולקצינים אחרים. לא קל להסביר שם שאני מקבל בברכה, ואף בשימחה, את הצטרף פותם לממשלה של גנרלים מיקצועיים כמו ברילב ורבין — ומוכן להעדיפם בכל שעה על אורחים מושבעים כמו שלמה הילל ושימעון פרס, שלא לדבר על סבתא יורקתי

אש כמו גולדה מאיר, אנו חיים במציאות שלנו, ובמציאות הזאת יש גנרלים מיקצועיים עיים שהם שותרי-שלום יותר מידישע מאמע מיקצועית.

זאת אינה אידיאולוגיה. זה אינו מתאים למדינת-סודום זו של דוקטרינת-איימפורט, שאפשר לייבאה לארץ יחד עם פלאקאטים אופנתיים.

אבל זוהי המציאות, שבה אנחנו מחוייבים לכלכל את מועי שינו ולמלא את תובתנו למען ה"שלום.

מ ציאות זו היא לרועץ בעיני הימין הריאקציוני והשנויניסטי. אין הוא רוצה להשלים עם העובדה שקומץ הגנרלים, האכס-גנרלים והדה-גנרלים הדוכרים בשפתו — הם החריגים בארץ. הוא היה רוצה להטביע את חותמו על צה"ל כולו, או לפחות על הקצונה המיקצועית.

לשם כך הם צריכים לכרות תהום בין צה"ל ובין תנועת-השלום הישראלית. מי שעוזר להם בכך, מבצע פשע כלפי השלום ומחולל אסון היסטורי.

במידה שהיתה לי אייפעם השפעה כל-שהי על תנועת-השלום הישראלית, מאז קום המדינה ועד היום הזה, השתמשתי בה כדי למנוע אסון זה, כדי לבצר את היסודות הרעתי בין צה"ל ותנועת-השלום. לא פעם קראו לי, בשל כך, בשם

עולית שכולה חאקי

בצה"ל, על תפקיד הביקורת הציבורית ועל היחס לאלופים. חילופי-הדברים האלה עוררו בוודאי רבים למחשבה עצמאית על נושא זה. הם המריצו גם אותי לחשוב מחדש על הנושא כולו.

הנושא האמיתי: לא מאמר השמצה מפויים, שנכתב ופורסם בקלות-ידעת אופנתית, אלא הגייה הנכונה של מחנה-השלום לצה"ל, במציאות המדינית והמורית של סוף 1971.

אני רוצה להרהר על כך בקול רם. אתי חיל בקביעת כמה הנתתי-יסוד.

ה נחתיםפור ראשונה: צה"ל עדיין איננו מכשיר מיותר. הוא עודנו חיוני לקיום המדינה בימי מלחמה ושלום. אינני, ומעולם לא הייתי, פאציפיסט. אני מכבד את אומץ-ליבם המוסרי של סרביני-מלחמה מעטמי מצפון (כימעט ואמרתי: כמה מהחברים הכי טובים שלי הם סרביני-מלחמה!) — אך איני מסכים לדעתי תם מבחינה מעשית ומוסרית.

ההנפון שלי אומר לי: אם אני שיהמצפון ויפקר מועד עצמם את הנשק, יפול העולם כולו כירי הי נבלים, העריצים, המרושעים. על כן חויבים אנשיהמצפון לשאת נשק, וזנחלו מדיניות שתמוע מדי חמה והשתלמות הרשע.

אילו היה השליטון בישראל עובר לידוי אנטי-המצפון, ואלה היו משיגים שלום אמתי — גם אז לא היו מפרקים את צה"ל בן לילה. צה"ל היה דרוש להם כדי דהרי

בה יותר מן השלום — ופוסלים ממילא כל שלום שייחייב את הממשלה להתזרזז את השטחים הכבושים. האלטרנטיבה היא, כמובן, מלחמה חדשה.

מה יהיה יחסנו לצה"ל במלחמה כזאת? תהיה זאת בעייה שכבר עמדתי בפניה פעמיים בחיי.

ב-1947 כתבתי ספר קטן, בו הטפתי לראשונה לאיחוד המרחב המימי, הוהרתי בפני מדיניות שתוביל למלחמת-נצח בין שני העמים בארץ.

אולם כאשר פרצה המלחמה, התגייסתי לגדודי ההגנה, ומילאתי בלי היסטוס את חובתי כחייל ביחידה קרבית.

כי האלטרנטיבה היחידה היתה השמדת הישוב העברי.

בפני ברירה דומה עמדנו כולנו ב-1967. במשך שנים הוהרנו, מעל עמודי שבועון זה, שהמשך המדיניות הרשמית יוביל בהכרח למלחמה חדשה. הטלנו בפה מלא חלק מן האחריות לכך על שכם ממשלת ישראל.

אולם כאשר פוץ המשבר של מאי 1967, והמלחמה הפכה בלתי-נמנעת, תמכתי ברמלחמת-המגן.

כי האלטרנטיבה היתה, שוב, השמדה. זהו הכלל העליון: אנחנו רוצים בשלום במרחב למען מדינת-ישראל, למען קויר מה וביטחונה — ולא על קיברה. לא המתים יהללו יו, ולא להרוגים דרוש שלום.

ב מצב הנוכחי, מוטלת עלינו חובה קדושה למנוע את המלחמה הממש

על צה"ל, על אנשי הקבע והחובה והמילואים, כדי לשמור על קיום המדינה ועל חיי אזרחיה.

מתוך תקווה שאחרי מלחמה כזו, יקיא הגוף הלאומי סוף-סוף את הפוליטיקאים שוחררי-הסיפוח, ויתמסר למשימה הגדולה של דורנו — השגת השלום.

צה"ל אינו אלי, אינו פרה קדוי שה, צה"ל הוא מכשיר. מכשיר שהממשלה — שנבחרה בדרך דמוקרטית — יכולה לנצלו לטוב או לרע, למען הסיפוח או למען השלום. **מכשיר שהוא חיוני לקיומנו הי לאומי.**

זהו ההנחה הראשונה. * * *

ה נחתיםפור השנייה: יחסיה-רעות השוררים בין צה"ל ובין תנועת-השלום לום בישראל הם פיקדון שאין יקר ממנו. **בגלל נסיבות-לידתו של צה"ל ומיכנתו המיוחדת, שזנה צה"ל מכל צבא אחר בעולם.**

ברוב הארצות הדומות לישראל, הצבא הוא כוח-המחץ של כוחות-השלום. גנרל אמרי-קאי, צרפתי, יווגי — כן, גם גנרל מכטיק אי! — שייך אוטומטית למחנה-המלחמה בארצו. למחנה הריאקציה הסוציאלי. את החריגים אפשר לספור בכל מדינה באצי בעות הידיים.

די לחשוב על רמויות כמו יצחק רבין וחיים בר-לב, על אופי קציר ניהימילואים המעוררים בחיי הציבור, על חברינו בכל יחידות צה"ל, כדי לזכור כי אצלנו אין המצב כך. אצלנו הריאקציונרים

„מיליטריסט“ — גם בחו"ל וגם בארץ. שילמתי את המחיר — מחיר קטן מאוד בהשוואה לגודל המשימה.

הרמטכ"ל השני של צה"ל הטיל לפני 21 שנה חרם טוטאלי על העולם הזה. סגן שר-הביטחון שימעון פרס התמיר חרם זה, ושר-הביטחון משה דיין מקיים אותו עד היום. המטרה היתה לא רק לפגוע בכוחנו מבחינה כלכלית, אלא גם להפריע להפצת רעיונותינו בקרב חיילי צה"ל.

אולם חרם זה נכשל טוטאלי. העולם הזה נפוץ בכל רחבי צה"ל, בין קציניו והחייליו. התנועה שקמה על ברכי שבועון זה זכתה באלפי קולות של קצינים וחיילים, ובלעדיהם לא הייתי יכול להשמיע את דבר השלום — גם בשמם! — בכנסת הקודמת והנוכחית.

השוב מזה: כאשר קמנו והת-רענו בפומבי נגד מעשיה-הזוועה כי כפר-קאסם ומעשיה-השרירות כעוזה, וכאשר התרענו בדרך פדית נגד מעשיים מפויים אחרים — מצאנו אוון קשבת אצל מיטב אנשי צה"ל. האשמים הוכחו למישפט, ונקבעו כלדים ברורים למניעת מועי שים כאזהרה.

כל זה ממלא תפקיד חשוב בעיצוב דמות המדינה. ההברה והצבא. וכל זה אפשרי מפני שלא הנחנו לאיש לכרות תהום בינינו ובין הצבא, ומפני שגם הקצינים הלאומניים ביותר מאמינים בסתרי-ליבם שאנו פטריוטים לא פחות מהם, ודואגים לביטחון המדינה לא פחות מהם. **תנועת-השלום שייכת לצה"ל,** (המשך בעמוד 16)